

Energieagenda 2050

2050 is door het Internationaal Energie Agentschap uitgeroepen tot het jaar waarin de energietransitie een feit moet zijn. Duurzame energie moet dan de overhand hebben en de wijze waarop het broeikaseffect kan worden afgeremd, moet concreet vorm hebben gekregen.

De United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC) zal eind 2009 in Kopenhagen de definitieve strategie bepalen. De lat ligt hoog: halvering van de CO₂-uitstoot en de helft van de mondiale energiebehoefte moet in 2050 langs duurzame weg worden geleverd. Rekeninghoudende met economische groei en een daarmee samenhangende explosieve vraag naar energie bepaald geen sinecure.

Realistisch?

Hoe realistisch zijn de doelstellingen? "Technisch is het te doen, maar economisch is het onaantrekkelijk," stelde Ton Hoff, directievoorzitter van het Energieonderzoek Centrum Nederland, onlangs in PM-special. Hoff denkt dat 35 procent duurzaam al een heel goed resultaat is. Dat neemt niet weg dat er anno 2050 veel gerealiseerd zal zijn. PV-zonne-energie zal een hoge vlucht hebben genomen, omdat de techniek voor panelen en dunne PV-folie inmiddels zo goedkoop zal zijn dat het ook zonder subsidie aantrekkelijk is. Of Concentrating Solar Power een succes wordt, valt te betwijfelen. Het ruimte-aspect speelt in deze rol. Je kan moeilijk een koperen plaat over heel Europa leggen. Een supernetwerk aanleggen in de Sahara of in het Midden-Oosten kan tot nu toe op

weinig steun rekenen. Bovendien lijkt de afstand een barrière te zijn vanwege optredend energieverlies. Nieuwe geleidingstechnieken spreken dit overigens weer tegen. Met behulp van deze technieken zou het energieverlies over een afstand van 3.000 kilometer maximaal 15% zijn.

Kernenergie kan van betekenis zijn, vooropgesteld dat er voldoende garanties zijn voor een veilige opslag van radioactief materiaal. Grootschalige windparken hebben toekomst, biobrandstoffen van de huidige generatie zeker niet, die gaan te zeer ten koste van de voedselproductie.